

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Referuntur, ac expenduntur argumenta Adversariorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

tali celeritate, & rigore, qualem fidei materia vergens in scandalum, & perniciem Reipublicæ postulat, & requirit, procul abjectâ quâvis acceptatione personarum.

8. Materiam istam egregiè tractat Franciscus Victoria relectione 4. *proposit. 20.* ubi appellationes istas rejiciens, post alias solidas probationes addit; Præterea hoc probatur experientia, & exemplis, quæ in moralibus faciunt magnam probationem. Omnes enim appellationes hæcenus factæ ad Concilium, malè cesserunt, & tandè devenerunt in schisma aliquod, vel etiã hæresim. 3. Quia hoc esset magna occasio perturbationis in Ecclesia: quia si Papa timeret, ne facta ejus deberent rescindi in Concilio, nunquam vellet congregare Concilium, cum magnâ jacturâ profectò rerum Ecclesiasticarum; & congregare sine illo, vel non licet, vel esset valde difficile. Semper enim erunt aliqui, imò major pars, qui velint sequi partes Pontificis, & unus Princeps saveret Concilio, aliis Pontifici; & sic nihil pacificè, nec ad utilitatem Ecclesiæ fieri posset: imò essent multò majores perturbationes, ut experientia compertum est. Nec minùs acriter illas appellationes impugnat Nauclerus de Monarch. Eccles. lib. 3. cap. 10. Quintum denique, inquit, ac postremum de præcipuis privilegium illud est, de quo hic questio vertitur, quod supra tetigimus, contra quod ridicula sunt à quibusdam Schismaticorum partes sua partim malitiâ, partim imperitiâ sumentibus, objectiones, nonnullaque ad suam confirmandam rebellionem exempla producuntur, quæ à doctissimo nostræ ætatis Theologo viro sanctissima vita Valeo, eruditè resutata, & explosa studiosus Lector videre poterit. Tot sacris Ecclesiæ Decretis, Canonibusque veluti Divini sancti Spiritus oraculis ritè consideratis, justoque ratiocinio, Theologicæque sapientiæ trutinatis examine, quàm juste spiritualitatem anathematis gladium contra provocantes à Pontifici Monarchæ judicio ad futurum Concilium, à sanctissimis Sedis Apostolicæ Præsulibus evaginatum fuisse, credere debemus.

9. Testatur libertatum Ecclesiæ Gallicanæ defensor Dominus Petrus de Marca, ulum illum esse novum. Sic enim inchoat cap. 17. lib. 4. Superiore capite novam quandam rationem vidimus in Ecclesiam inveltam ab ijs, qui se Romanæ Curia censuris premi existimabant, scilicet appellationem à Papa: Decreto ad futurum Concilium. Novam dixi, quia nunquam in Ecclesia admissa fuit provocatio à Papa ad Concilium. Numero autem 4. originem notat his verbis; Primus omnium, qui appellatione ad Concilium usus est, prodit se apud Historicos Fridericus II. Imperator. Sed ut refert Matthæus Parisius in verbis à Marca relatis, Legatus Friderici appellavit à Concilio ipso generali, quod tunc scilicet anno 1245. Lugduni celebratum erat, ad aliud generalius. Appellavit pro eo ad Concilium proximo futurum generalius. Nec enim nunc omnes Prælati, vel Principum Procuratores apparent hinc im-

10. Itaque appellationum illarum origo, ut alibi videbimus, ad Gallos referenda erit, qui anno 1303. nomine Philippi, dicti Pulchri, Franciæ Regis appellarunt à Bonifacio VIII. ad futurum Concilium. Primo loco illam re-

fert, qui probationes libertatum Ecclesiæ Gallicanæ collegit, cap. 13. cujus titulus est de hujusmodi appellationibus. Verùm tunc allegabatur, aut fingebatur, Bonifacium non esse legitimum Pontificem, & perinde appellabatur ad futurum legitimum Pontificem, ut ad Concilium generale.

Nec nisi post schisma invenietur interposita appellatio absoluta à Summo Pontifice pro vero accepto, ad futurum Concilium. Itaque cum Concilium Papæ præponi capiat, aperta est via ad appellandum ab illo ad istud. Multum autem verendum est, ne illæ appellationes eo sine assumantur, ut obtegatur inobedientia prætextu Concilii, quod vel impossibile, vel difficillimè haberi posse, compertum est.

Cæterum antiquorum Scriptorum in Gallia, tum in alijs provincijs Christianis doctrina erat, à Papæ sententiâ non posse provocari: ita Hincmarus Episcopus Rhemenfis tom. 2. epist. 44. quæ est ad Episcopos Diacensis Rhemenfis n. 25. Ivo Carnotensis in Decreto par. 5. cap. 9. & 10. & epist. 233. & 236. Protho Presbyter Prumiensis de statu domus Dei lib. 3. S. Thomas Archiepiscopus Cantuariensis epist. 73. S. Antoninus, & alij etiam ex recentioribus sanctæ Sedi minùs æquis, ut Carolus Feareus lib. 9. de abusu cap. 3. num. 5.

Denique cum Summo Pontifici vineæ custodia à Salvatore commissa sit, ut confessus est Synodus Chalcedonenfis in relatione ad S. Leonem; id est, cum Petro totius Ecclesiæ cura commissa sit, ut scribit S. Gregorius lib. 4. Epist. 32. cum idem officium ad singulos Petri successores transierit, & singulis eum S. Fulberto Episcopo Carnotensi epist. 22. dici possit; Dilectissime pater, cui totius Ecclesiæ cura commissa est: cum eis Gregis sit commissa custodia, ut docet S. Epiphanius de B. Petro Antiocheno cap. 4. Cum Summus Pontifex alijs quàm pluribus titulis à sanctis Patribus insigniatur, quibus significatur, unum Papam esse super Ecclesiam totius mundi, ut Episcopi Patrensis apud Liberatum Brev. cap. 22. verbis utar, quomodo illi præferendum esset Concilium generale, licet totam Ecclesiam sine Pontifice repræsentaret? Quomodo successor ejus, cui totius Ecclesiæ gubernacula tradita sunt, ut prædicat sanctus Maximus Episcopus Taurinensis homil. 3. in Natal. Beatissimorum Petri & Pauli, gubernandus ipse esset ab Ecclesiæ parte quantumvis præcipua? Sanior videtur sententia Joannis de Selva in Senatu Parisiensi Præsidis tract. de Benefic. par. 3. q. 8. num. 32. Papa, inquit, præfertur toti Concilio.

§. II.

Referuntur, ac expenduntur argumenta Adversariorum.

ARGUMENTUM

Oppositum à Tostato Abulensi Episcopo Defensor. par. 2. cap. 76.

Apparere, ait hic Author, ex fundamentis Evangelicis Matthæi 18. traditis, Christum reli,

reliquisse in Ecclesia unum tribunal supremum, quod de omni homine haberet judicare, & istud esse Concilium Generale, Universalem Ecclesiam sufficienter representans. Et istud tribunal esse impeccabile, nec ullatenus errare posse in his, quæ sunt de necessitate salutis. Et ob hoc pertinere ad ipsum, judicare & determinare ultimâ de omnibus dubijs, tam in fide, quàm in actionibus moralibus, & post ejus determinationem non licere alicui fidelium resistere, quia manifestè Divino judicio resisteret. Ad hoc intentum faciunt exempla quàm plurima collecta ab Authore libri *De Ecclesiæ Gallicanæ immunitatibus cap. 13.* Nempe ad futurum Concilium adversus Bonifacium VIII. appellavit Philippus Pulcher anno 1337. Cui appellationi accesserunt Prælati Galliarum, unâ cum Universitate Parisiensis. *Ex dicto cap. 13. n. 2. & 3.* Regius item Procurator Caroli VII. contra Pium II. ad futurum Concilium appellavit anno 1460. *ibi n. 10.* Pariter appellavit Ludovicus XI. contra Sixtum IV. anno 1478. Item Universitas Parisiensis adversus Innocentium VIII. anno 1491. Et postea contra Leonem X. anno 1517. *ibi n. 15. & 18.*

In præcitato libro de Gallicanæ Ecclesiæ immunitatibus ex varijs Authoribus inducuntur à Papa ad futurum Concilium appellasse, tum Legatus Friderici II. contra Innocentium IV. anno 1246. Tum Ecclesia Anglicana adversus eundem Pontificem anno 1246. Tum Clerus & Nobilitas ejusdem Regni adversus Urbanum IV. anno 1264. Tum Ludovicus Imperator ex Domo Bavarica adversus Joannem XII. anno 1323. Tum Generalis Ordinis Minorum contra eundem anno 1331. Tum Respublica Veneta contra Iulium II. anno 1509. Tum Respublica Florentina adversus eundem Iulium anno 1526. Tum Carolus V. contra Clementem VII. anno 1526. Tum Cardinalis Columnensis cum sua familia adversus eundem Clementem anno 1527.

Responsio.

Author *Regalis Sacerdos* cit. lib. 2. §. 8. n. 4. respondet. Hujusmodi appellationes fuisse ad Concilium factas non tanquam ad majus tribunal, & iudicem Papæ, à quo videlicet Papales sententiæ rescindi possent, sed ad melius pleniùque informandum ipsum Papam: posse namque quæstiones in materia fidei, aut morum adeò graves, tantæque deliberationis nati, ut Concilium Universale omnium Nationum sit necessarium, sine quo nempe Papa non censeatur sufficienter informari posse, ac instrui, ut procedere queat ad definitivam sententiam. Atque pro calu ejusmodi sanctos Patres, quando Concilium Universale dicunt necessarium, esse intelligendos; speciatim S. Augustinum lib. 4. contra duas epist. Pelagianorum cap. 12. & lib. 1. de Baptismo contra Donatistas cap. 7. & cap. 18. item lib. 2. cap. 4. ad stipulante etiam formâ Philippi Francorum, & Parisiensis Universitatis, alioquinve ad futurum Concilium appellantium sub hoc tenore: *Sanctissimo Domino nostro minus debetè consulto ad seipsum melius consulendum, & ad S. Sedem*

Apostolicam melius consulendam, nec non ad sacrosanctam Synodum celebrandam, illumque, vel illos, ad quem, sive ad quos de jure provocare, vel appellare licet &c. Unde patet, appellationem hujusmodi non interpositam fuisse ad Concilium, seu Papæ oppositum, sed ad Concilium auctoritate Papali fultum, & ad Papam in Concilio melius informandum.

Exceptio.

EXcipi potest ex parte adversa. In Sessione ultima Concilij Constantiensis fuisse Papæ Martino V. supplicatum: *Vt hæreticos, ac errores, seu hereses per sacram Synodum damnatos pariter damnaret, atque damnatos publicè pronuntiaret, antequàm Concilium dissolveretur, & alioqui protestari de gravamine, de appellando ad futurum Concilium. Quibus sic factis, Papam dixisse ad prædicta respondendo, quod omnia & singula determinata, conclusa, & decreta in materijs fidei per præsens Concilium Conciliariter teneret, & inviolabiliter observare volebat, & nunquam contraire quoquo modo: i, sique sic Conciliariter facta approbat, & ratificabat, & non aliter, nec alio modo.* Hæc igitur ad futurum Concilium provocatio & appellatio adversus Papam, ubi suam approbationem decretis Conciliariter factis nolisset impetire, quid continuisset vel rationis, vel utilitatis, si in Concilio futuro non fuisset vis & auctoritas compellendi Papam ad talem confirmationem?

Responsio.

Sciscitari lubeat è contrario, si Concilio fuisset auctoritas compellendi Papam, ut suam pro confirmandis decretis illis adijceret auctoritatem, cur non ipsamet Synodus Constantiensis fuerit usa tali erga Papam auctoritate? Ad quid ergo conducere poterat ea ad futurum Concilium provocatio & appellatio, si ipsi Generali Constantiensi Synodo, utpote quæ non minoris cum futuro Concilio auctoritatis fuerat, non erat vis, ad Papam pro dicta approbatione compellendum? Ipsissima hæc ratio sanè evincit, alioquin subesse appellationis hujusmodi rationem, ex qua nullatenus probari valeat Concilij supra Papam superioritas. Nempe appellatio ejusmodi improprie dicta in eo se tenebat, quod nempe ipsum Concilium profiteri debuerit, in se *acephalicè* sumpto, absque Capituli interventu non esse consummatam auctoritatem pro fidei decretis, à se Conciliariter licet factis, sub omnimoda infallibilitate firmandis, sed ad hanc obtinendam indigeret adhuc Papæ confirmatione & approbatione autoritativâ; conformiter Christi ordinationi, secundum quam *Matthæi 18.* consummata in fidei sanctionibus, Conciliariter licet factis, infallibilitas promittitur ex consensu Duorum, Capituli scilicet ac una hierarchici Ecclesiæ Corporis ex Prælati Ecclesiasticis consistentis. Quare illa ad Concilium futurum appellatio non habebat rationem *strictè ac proprie* dictæ appellationis, cujus natura est, esse provocacionem

tionem ab inferiore ad superiorem, sed erat provocatio à Papa tanquam Ecclesie Capite per suæ Oecumenicæ autoritatis accessum consummare omnimodam fidei decretorum à Christo promissam infallibilitatem potente ad Synodum non quâ *acephalicam*, sed quâ *complete ac formaliter* Oecumenicam, ut sic Papam ipsum, ceu Concilij Caput taliter importan-tem, ut Papa respectu Concilij quâ *acephali* esset major ac superior, attamen Concilium, quâ plenè Oecumenicum, præmineret Papæ solitariè accepto quoad consummatæ saltem *quoad nos* infallibilitatis prærogativam, absque ulla tamen erga Papam superioritate, utpote quod totam hanc præminentiam, unâ cum *indefinitè* solvendi & ligandi potestate authoritati Papali compare non aliter obtineret, nisi qua *complete* Oecumenicum, ut sic involvens ipsum etiam Pontificem, quâ Ecclesie Caput; veluti hæc patent tum ex *antecedentibus*, tum elucescent ex *proximè subsequentibus*.

CONCLUSIO.

19. **Q**uamvis ad Concilium *formaliter & complete* Oecumenicum, ipsummet adeo Papam includens, in rebus præcipuè fidei spectet ultimum iudicium ex Papæ simul & Synodi consensu consummandum. hinc tamen minimè infertur, à Papa posse *strictè ac propriè loquendo*, appellari ad Concilium Oecumenicum.

Explicatur & probatur. Ponamus, in Veteri Testamento super causâ aliquâ ex portis, seu tribunalibus Regijs ad Sacerdotium, magni quæque Concilium, cui præsidebat Summus Pontifex, delatâ, fuisse ab hoc ex ipsismet Divinis judicialibus legibus pronunciatam iudicij veritatem: at tamen Regem ejus temporis non acquievisse, sed interpellasse Pontificem, ut ingressus Sanctuarium, Dominum consulere super ejusdem iudicij veritate, vel ex *Thummim & Vrim* super tali iudicio majorem adhuc Divini Oraculi requireret certitudinem: num dicere fas est, talem à Rege factam Summi Pontificis interpellationem habuisse rationem *strictè* appellationis? In tali causa ab ipsomet Sacerdote Maximo, unâ & Magno Concilio fiebat recursus ad eundem Summum Pontificem, quatenus ipsi soli erat Divinitus concessum, ut semel in anno ingressus Sanctuarium, posset consulere Dominum, vel ex *Thummim & Vrim* reportare Divinum Oraculum. Qui proinde ad Summum Pontificem recursus non erat de uno Iudice inferiori ad alium superiorem Iudicem, sed ad eundem, quâ diversis à Deo dotatum prærogativis, nec adeo *strictè loquendo*, poterat dici appellatio.

20. Pari proportionaliter ratione contingere potest, imò de facto contigit circa hæresin à Luthero excitatam, cujus falsâ dogmata primitus erant Romæ damnata à Leone X. Pontifice Maximo, at cum ista condemnatio haud proficeret, sed hæresis latius diffunderetur, à Regibus & Principibus facta est instantia, ut

Papa congregaret Concilium Oecumenicum. Cur hoc? Non eâ quidem ratione, ut Concilium sine Papa, ceu Capite definiret, & ultimam proferret sententiam, sed quia Summus Pontifex, per cujus autoritatem unice stat Concilium *formaliter & complete* Oecumenicum, est quidem Petra, cui superstruitur ædificium Ecclesie, habetque sibi à Christo collatas claves Regni cælorum cum *indefinitè* ligandi & solvendi in terris potestate: in vicus potest *authoritative* super fidei dogmatibus pronunciare Iudicij veritatem. At tamen præter istam prærogativam est ipsi Divinitus concessum privilegium, ut in nomine Christi, adeoque hujus vicarij sibi propriâ autoritate, possit cogere Concilium Oecumenicum, in eoque munus Præsidis ac Iudicis exercere, ita tamen, ut ultimata, omnimodam & consummatam in sanctionibus fidei infallibilitatè obtentura sententia iudicaria, neque ex solius Concilij suffragiorum majoritate, vel etiam uniformitate, neque ex solius Papæ arbitrio, sed ex utriusque consensu subsistere debeat. Quod adeo Concilij Oecumenici Sanctuarium ingrediendi, indeque prorsus infallibile, & consummatum super fidei quæstionibus iudicium reportandi, privilegium singulare est Summi Pontificis præminentia Divinitus constituta, non ab similibus illi prærogativæ, quam Veteris Testamenti Pontifex habebat in Divino oraculo ex *Vrim & Thummim* reportando: ille ipse namque Summi Pontificis ad Concilij suffragia accessus & consensus est instar *Vrim & Thummim*, obtinens ex Christi Domini promisso consummatæ infallibilitatis omnimodam iudicij certitudinem ac veritatem. Quando igitur à Summo Pontifice, ex sua licet Apostolicæ autoritatis Cathedrâ, extra Concilium tamen pronuntiant, ad Concilium Oecumenicum, quâ ipsummet Papam includens, atque adeo ad Papam ipsum, quâ consentiendo Concilij suffragio, ultimum omnimodæ & consummatæ ex Christi promisso infallibilitatis certitudine nixum iudicium profertentem fit appellatio, nequit talis à Pontifice extra Concilium pronuntiant, ad Papam in & cum Concilio ex consensu utrinque præstito, ultimatè definitentem recursus, *propriè loquendo* dici appellatio, eum sit ab uno ad eundem, sub diverso tamen statu constitutum, & secundum diversas à Christo constitutas prærogativas consideratum Iudicem.

PROBATIO I.

In qua refutatur Abulensis argumentum cum exemplis *ibidem* productis.

Libenter equidem damus, Concilium Generale, quâ *formaliter & complete* Oecumenicum, ipsummet adeo Papam includens, esse ultimum in Ecclesia tribunal circa fidei, aut morum sanctiones dogmaticas pronunciare potens. At in hoc sacro tribunali plerumque incipit iudicium à quæstionibus *Facti*, quâ conferendis cum quæstionibus *Iuris*, fidem, aut mores concernentibus. Id etiam, quæ *Facti* est,

est, ejus quandoque conditionis est, ut importet statum causæ quoad personas, vel ipsam etiam substantiam suam spectatæ, duntaxat particularem, quandoque verò habet respectum ad Universalis Ecclesiæ statum publicum. Sub priori equidem causæ quâ particularis statu nefas prorsus foret, à sententiâ Summi Pontificis *juridicè* latâ provocare ad Concilium, quamvis illi, qui se læsum probare potest, facultas superest, à Papæ judicio recurrere ad Papam melius informandum, qui tamen recurrere nequit habere rationem appellationis eò ipso, quòd de uno minùs bene, uti præteditur, informato iudice fiat recursus ad eundem melius informandum.

22. Quòd si *Facti* quæstio concerneret totius Ecclesiæ Bonum publicum, tunc equidem videri potest, à Papa minùs bene informato circa causam concernentem publicum Ecclesiæ statum, licere provocare ad Concilium *formaliter & completè* Oecumenicum, ceu ultimum Ecclesiæ sanctæ tribunal, eò ipso tamen, quòd hujus sancti tribunalis quasi anima & forma sit Papæ auctoritas Oecumenica, neque illius iudicium definitivum, seu sententiâ ultimâ decisoria subsistat, nisi ex Papæ cum Concilij suffragiis majoribus consensu autoritativo, Conciliarisquæ adeò decreti autoritativo accessu, nequit talis à Papa extra Concilium statuentem, ad *completè* Oecumenicum, ipsummet Papam ut sic *formaliter* includens Concilium, provocatio subire rationem *strictæ*, ac *proprie* dictæ appellationis.

PROBATIO II.

In qua discutitur vis oppositæ exceptionis, & super hac repositæ responsionis.

23. IN quæstionibus fidei, ubi Papa ex suâ Apostolicæ auctoritatis cathedrâ protulit sententiâ hæresis alicujus condemnatoriam, sed hæc non attentâ, in alium hoc publicam perturbans Religionem serpit latius, non in Summo duntaxat Pontifice est obligatio recurrendi ad ultimum Ecclesiæ sanctæ tribunal, & Concilium Oecumenicum, pro adhibendo remedio adversus sanctæ Ecclesiæ pacis perturbatores: sed insuper in ejusdem sanctæ Ecclesiæ Præfulibus, uti etiam in Christianis Principibus, præsertim Regibus ad Ecclesiæ universale Bonum procurandum, vel ex Christiano charactere, vel ex juramento, vel etiam ex muneris & characteris Episcopalis *intrinsicâ* ratione stat jus & obligatio urgendi Papam ad celebrandum Concilium Oecumenicum. Quæ proinde erga Papam pro Synodo Oecumenicâ instantia, licet in vi præinsinuati iuris fiat, sicquæ interponi fortassis contingat quædam à Papa extra Concilium decernente provocatio ad Concilium Oecumenicum, quâ ipsismet etiam Papam *formaliter* includens, attamen *ex antecedenter* dictis constat, nullatenus subire posse *strictæ* appellationis rationem.

24. Pari adeò modo ad finem Concilij Constantinensis fuit interposita appellatio à Papa ad futurum Concilium, casu, quo Pontifex

Maximus nolisset decreta fidei *Conciliariter* conclusa suâ auctoritatis accessu, & consensu approbare, & autoritativè confirmare. Ubi namque decreta fuerant *Conciliariter* conclusa, ad sui firmitatem & consummationem fidei infallibilitatem, ex Christi præscripto, iraindigeant Papæ consensu autoritativo, ut ad hunc à Papa exigendum jus esset tum Concilio *acephalicè* adhuc spectato, tum singulis Præfulibus, vel etiam fidelibus universis. Quòd si proinde Papa hunc decretorum Conciliarium autoritativum consensum suum non tantum denegasset, sed, si quæ à fidei veritate fuissent discordantia, *positive* reprobasset, tunc decreta ejusmodi prorsus nulla & inania extitissent. Ubi verò Pontifex suum consensum sanctionum Synodaliū autoritativum suspendisset, tunc harum firmitas tamdiu mansisset in suspenso, quamdiu non esset eisdem accessura Summi Pontificis approbatio & confirmatio. Quare tum Concilio, quamdiu hæc non accederet, *acephalicè*, tum Præfulibus Ecclesiæ jus erat semper integrum, apud Papam instandi pro tali consensu: & dum iterum iterumquæ suspendere, causam pertrahendi ad futurum Concilium, ut in eocaperetur experimentum, vel de conjungendo utriusque Concilij & Papæ consensu, vel de hujus *positivâ*, sicquæ decretorum annullativâ reprobatione. Iuxta quem adeò modum illa sub Constantinensis Concilij finem interposita hypothetica, à Papæ gravamine, dum scilicet nollet suum autoritativum consensum decretis *Conciliariter* factis adjungere, ad futurum Concilium appellatio nihil aliud importabat, quam instantiam recursus ad futurum Concilium, ad efflagitandum mutuam & Concilij & Papæ super Conciliaribus decretis consensionem, ut omnimodæ hinc infallibilitatis certitudo & firmitas consummata accederet Synodalibus sanctionibus. Ex cujus adeò appellationis modo & conditione per se liquidum & manifestum est, nullam inde probari Concilij, præsertim *acephalicè*, super Papæ superioritatem.

§. III.

Nostratis sententiæ argumenta referuntur ac expenduntur,

ARGUMENTUM I.

In quo per sacrorum Canonum, ac Theologorum auctoritates ostenditur, ita esse Papæ auctoritatem judicandi de omnibus, ut nulli, nec adeò Concilio *acephalicè*, liceat judicare de ejus judicio.

A Uthor *Regalis Sacerdotij cit. lib. 2. §. 7. n. 1.* ad hoc probandum, inducit sacros Canones ex Gelasij rescripto in *Cap. Cuncta. 9. q. 3. & Cap. Ipsi. 9. q. 3.* Item ex S. Bonifacij Martyris litteris *Cap. Si Papa. dist. 40.* Nec non ex Concilij Sinuessani ad Marcellinum Pontificem responso, per quod idololatriæ à Summo Pontifice patratæ, & ad illius Concilij iudicium delatæ

M m

delatæ